

Poština plačana v gotovini.

Bečlo

7. V. 1932

krat.

prilog.

NASHA ZVEZDA

1932

1/4

„NAŠA ZVEZDA“, dijaški kongregacijski list. V šolskem letu 1931/32 bo izšel list štirikrat. Naročnina znaša 10 Din. Posamezna številka stane 3 Din. — UPRAVA: Ljubljana, Škofja ulica št. 15/II. — ZALOŽNIK IN LASTNIK: Vodstvo dijaških marijanskih kongregacij v lavantinski in ljubljanski škofiji. — IZDAJA KONZORCIJ „Naše Zvezde“ v Ljubljani (gg. dr. Tomaž Klinar, p. Alfonz Klemenčič O. T., prof. Ante Kordin [odgovorni izdajatelj in urednik], dr. Ciril Potočnik in dr. Ivan Vrečar).

UREDNIŠTVO: Ante Kordin, Ljubljana, Poljanska cesta 28/I.

Tisk in klišeji Jugoslovanske tiskarne v Ljubljani (K. Čeč).

Vsebinska 4. številka: Tebe išče misel moja — Pismo — Veliki sklepi — Krajačev Marko — K Tebi, Mati — Za Krista z Marijo / zborna pesem — Veni, vidi, vici — Književnost — V delavnico sem tvojo zrl / poročila kongregacij — Alfredova skrivnost — Novoromantika šaha — Oklic za Celje in Št. Vid — Slike

Kaj so kongregacije

1. »Šola zveličanja« jo imenuje papež Gregor XIII., 5. decembra 1584.
2. »Ustanova božje Previdnosti«: Sikst V., 5. januarja 1586.
3. »Zatočišče vseh stanov«: Klemen VIII., 30. avgusta 1602.
4. »Blagoslov krščanske družbe«: Gregor XV., 15. aprila 1621.
5. »Urejena obrambena četa«: Klemen XII. v letu zvelič. 1738.
6. »Pot do vrha krščanske popolnosti«: Benedikt XIV., 27. septembra 1748..
7. »Skupna služba božje ljubezni«: Pij VII., 7. marca 1801.
8. »Drevo, ki naj se zasadi povsod«: Leon XII., 7. marca 1821.
9. »Odlična šola krščanske popolnosti«: Leon XIII., 24. aprila 1884.
10. »Naša tolažba v Materi Mariji«: Pij X., 8. septembra 1903.
11. »Blagor in rešitev mladine«: Benedikt XV., 8. decembra 1915.
12. »Organizacija vzornih spoznavalcev« jo imenuje Pij XI., 15. avgusta 1927.

Tako je šla kongregacija blagoslovljena in ljubljena od papežev z blagoslovom in z ljubeznijo skozi katoliški svet, brez ozira na vse napade z leve in desne.

● **I. letnik** „Naše Zvezde“ je s to številko dovršen. List je dijaštvo z veseljem sprejelo. Zato naznanjamo, da bomo izdajali v šol. letu 1932/33 naše marijansko glasilo mesečno. Prva številka bo izšla 10. septembra. Vsak naš dijak in dijakinja mora biti naročnik „Naše Zvezde“. Za l. 1931/32 prosimo, da plačate vsi naročnino 10 Din. Iskrena zahvala vsem sodelavnikom. Vesele počitnice dijaštvu in na svidenje v Celju in v Št. Vidu!

Uredništvo

Tebe išče misel moja

Začuda prosvitljeni smo mi ljudje današnjih dni. Da smo odrasli sentimentalnosti, pravimo. Da nam ne pristojajo več mehka čustva. Da smo ljudje novega, racionalističnega časa. Razum in korist da naj imata prvo mesto povsod: boj za obstanek je trd.

Kako suha in pravilna logika! Tako suha in pravilna in koristna, da nam bodo ob njej srca izkravela in da nam bo ob njej okrnil notranji naš obraz.

Vse to je tako čudno. In tako žalostno. Kaj menite?

Da, da, na moč prosvitljeni in razumski smo in se smehljamo prav prizanesljivo Mariji, ki je vendar po besedah naše dobe sentimentalni ideal, mrtev za srca naših dni.

Veš, Marija, Tebe išče misel moja. Tebe, veš!! Vsi tisti prizanesljivi smehljaji me režejo v dušo, sleherno zamolčano omalovaževanje me bolj boli kot kletev. Marija, da se smejejo Tvojim prelepim očem, in da jim je Tvoje srce, Marija, tuje in neresnično kakor pravljica, to, veš, me bolj od vsega boli.

Poglej, Marija, ni še dolgo tega, kar smo praznovali spomin Oznanjenja: kako si lepa na ta dan. Božji Otroek je nastopil svojo bridko pot, prvokrat Te je priklenil nase z vezjo materinstva. Od onega trenutka, ko Ti je angel prinesel ave, nisi bila nikoli več sama. Dete je živelo... Oni pa pravijo, da si pravljica.

Za onim ave je prisijala prva zarja večnosti. Dete se je rodilo in bila si Mu mati. Mati! Oni pa pravijo, da si pravljica.

Živela si Zanj, iskala si Ga, sledila si Mu, trpela si z Njim, ostala si sama na zemlji, ko je odšel... Oni pa pravijo, da si pravljica.

Najbolj boli, ker se Ti prizanesljivo smehljajo. Marija, kako je to sploh mogoče, da smejo taki smehljaji skruniti Tvojo ljubezen? Tega ne morem nikoli razumeti. Kako je to sploh mogoče!

Ti, ki si tako mila! Ti, ki nikogar k ničemur ne siliš! Ti, ki siješ s svojo lepoto in ljubeznijo v naše dni kakor poslednja opora trudnim očem! Ti, ki si kakor večni čudež!

Maj je prišel, Marija. Tvoj mesec. Tvoje oči vabijo in v nas se ruši suha logika razuma. Skoraj je tako, da čutimo preko pustega »danes« in »jutri« naprej, naprej do kraja... Kakor da nas večnost pozdravlja iz Tvojega srca. Vse se nam odmakne, vse izgubi svojo ostrino, vse laže prenašamo; naše oči so uprte daleč, tako daleč, da najdejo samo še Tebe, Marija. Povedati Ti moram nekaj, od duše k duši: da Te išče moja misel povsod in vedno. Pa ne samo moja! Misel nas vseh, ki si nam Mati.

Iva Š.

Pismo

Gospod urednik!

»Našo Zvezdo« ste mi poslali. Res, zvezda je, ki ste jo čudovito približali mlademu srcu. Za današnji čas je to luč, ki vodi mladino k Bogu. O Mariji pisati je pač najlepše in biti Marijin pač najsrečnejše. Razgrebel sem nekoliko svoje spomine in sem Vam napisal ta-le list, ki sem ga utrgal prav pri srcu. Nežne slike za nežna srca. Ustvarjajo moža, ki ima lepo mladost. Ta sveti in daje moč za vedno. Krstna voda se je še drži, rosa milosti, ki je večna luč božje ljubezni.

Mladostni spomini so slike shranjene v srcu. Čim več je lepih, tem bogatejši si. Moje najpristrčneje so o Mariji. Zbirko teh slik čuvam, najdražje so mi. — Najglobljo pobožnost, ki sem jo gojil v najzgodnji mladosti, je bil rožni venec. Nekoč sem se vrnil iz šole pozno zvečer domov. Bila je zima, domači so imeli obisk. Moledoval sem okrog matere, da bi vendar že molili rožni venec. Utrujen sem bil in zaspan. Niso me uslišali. Tedaj sem šel v spalno sobo in sem jokal, ker nismo tisti večer skupno odmolili rožnega venca. Marijo častiti me ni nihče posebej učil. Povsod pa sem videl po hišah Marijine podobe in kipe in Marijine pesmice in molitvice so se mi zdele vedno najlepše in najlažje. Ali rožni venec mi je bila najljubša molitev. Spominjam se iz svojih dijaških let, da sem v kongregaciji »organiziral« molitev rožnega venca. Brez njega nisem bil nikdar. (Gotovo sem ga večkrat izgubil. Zelo se spominjam, ko mi je umrla mati, da je bila moja edina želja, da dobim edini spominj nanjo — njen debelobjagodni rožni venec.) Ko sem bil v svetovni vojni nekaj let vojak, sem vedel, da je trdi komis še trša preskušnja za neizkušenega fanta, pa prva pot v novem kraju je bila k Mariji in pred njo sem obljubil, da bom z njenim rožnim vencem vsak dan se vračal zdrav in čil k svoji Materi po moč in ljubezen. Rožni venec mi je enako danes prva stvar, ki mora biti opravljen vsak dan in ako grem na pot, on je moj varuh.

Zelo živo mi je v spominu škapulir karmelske Matere božje. V ljudski šoli nam je gospod katehet govoril o njem. Kmalu smo ga prejeli. Kakšno veselje nositi Marijino sliko tako blizu srca! Zame so bila to nebesa. Marijina bližina je bila s tem očita in vse sem hotel opraviti kar najbolje.

»Smarnice« smo delali otroci zelo radi. Marijina slika, bel prtič, dva kozarca s cveticami in napravljen je bil oltarček, ki je bil lepši kot v cerkvi. Pred njim smo se zbirali, molili in prepevali. Marijina podoba je vstajala v moji duši tako jasna in živa, da sem vedno bolj čutil, da moram za Njo kaj posebnega storiti. Iz tega zgolj otroškega občutja je raslo podzavestno fantovsko hrepenenje postati Njen vitez in Ji z vsem srcem služiti.

Tedaj sem vstopil v Marijino kongregacijo star 11 let. Živo vidim pred seboj okrašen Marijin oltar, sivolasega duhovnika, ki je sprejemal, radostnega voditelja in tovariše, ki so nestrpnost čakali srečnega trenutka: vse drugače se je glasila pesem, beseda je bila mehka in naša obljuba je s treslajočim

glasom odmevala v obokih cerkve. Nisem poznal globine besedi: »izvolim Te danes za svojo gospo, zavetnico in mater«, ali doživetje je bilo močnejše in osebna zavest Marijinega otroštva je ustvarila v meni svet novega življenja. Ne trdim, da sem z razumom vse to spoznaval, ne, srce je hotelo nekaj več kot doslej, želel sem, da postanem boljši. Tega se ne spominjam, da bi kaj vidnega dosegel. Vem eno, da sem svoje molitve opravljal bolj z zavestjo, da sem Marijin. Vsaj nekaj časa. Ako nisem opravil kongregacijskih molitev, sem se čutil zadolženega pred Marijo, ker sem zanemaril svojo dolžnost. Nekaj pa, kar doslej nisem tako jasno hotel, pa je postajalo vedno konkretnije: svojo mladost posvetiti Mariji v sv. čistosti. To je

Zborovanje predstavnikov dij. Mar. kongr. l. 1930 v Celju

postajala središčna misel in najmočnejše žarišče, ki je v razvojnih letih zavzelo prve postojanke, preko katerih ni mogel sovražnik nikdar. Poznanje življenja je raslo, rasla je moč, ki se je čudovito oprijemala Marijinih rok, ki so bile vedno zmagovite. Tedaj še ni bilo evharistično življenje bogato kot danes, a se spominjam, da je bila moja pot k obhajilni mizi pogostna. Ko brskam po svojih zapiskih, največkrat srečavam ime Marijino in to v taki ljubkosti, da si ne upam ničesar prepisati, da ne žalim najinega iskrenega razmerja: mati in otrok. Sredi prašnega vojaškega življenja je bila Njena slika najprivlačnejša in najlepša. Spominjam se lepega nedeljskega popoldneva, ko sva s tovarišem romala k daljni Marijini božji poti. Po večernicah je bilo. Ljudje so že odšli, stari kapucin naju je že tudi srečal na stopnicah svetišča, v cerkvi pa je vonjalo po kadilu in sveta tišina je vladala. Vedel sem, da Marija hoče zvesto besedo v novem življenju in sem pokleknil pred Njen oltar in obnovil zvestobo v sv. čistosti. Vse Njeno delo in ljubezen sem skrnil v svoje srce, ki je vriskalo od veselja in sreče.

Morebiti sem napisal preveč — za nevernega Tomaža, malo se pa le bojim, ker ne vem, če sem vsega tega vreden. Prebiram poznejše zapiske in čitam. Za maj 192.: »Zlati maj, Marijo mi daj, v srce nazaj! Boli, boli, če mamice ni: dvakrat boli, če Marije ni. — Kdor je z menoj, mu sipljem ljubezni soj — dušo vso belo kot je moje odelo. — Tvoj sem sedaj, v meni je raj, Marije ne dam več nazaj!«

Gospod urednik, malo solnea je dobro vedno nositi seboj. Ali ne?

24. aprila 1932.

Senior

Veliki sklepi

I. Dijaško kongregacijsko zborovanje v Št. Vidu v juliju 1913.

1. *Marijanske kongregacije naj se ustanove po vseh gimnazijskih mestih v Sloveniji.*
2. *Versko življenje med dijaštvom naj se s pomočjo kongregacij poglobi. (Ali smo ta ideal po 19 letih že dosegli?)*

II. Dij. kongr. zborovanje v Št. Vidu v juliju 1914.

1. *Na obletnico 20. decembra, ko je izšel dekret o pogostnem sv. obhajilu, imajo vse kongregacije skupno sv. obhajilo.*
2. *Kongreganisti naj tudi v počitnicah večkrat prejmejo sv. obhajilo, vsaj tolikokrat kot določajo pravila.*
3. *Pri vseh dij. kongregacijah naj se po skupnem sv. obhajilu opravi molitev za milost vsakdanjega sv. obhajila.*
4. *Naš sklep je, da hočemo pogostno obiskovati Jezusa v sv. Rešnjem Telesu, pobožno se udeleževati sv. maše, pogostno prejemati sv. obhajilo ter razširjati evharistično idejo.*
5. *Vsaka kongr. naj ustanovi misijonski odsek in »Apostolstvo sv. Cirila in Metoda«.*
6. *V vsaki kongr. naj bo treznostni odsek. Dijaki naj bodo popolni abstinentje in varujejo naj se tudi nikotina (tobaka).*
7. *Vsaka kongr. naj pazi na to, da bodo njeni člani dobri učenci v šoli in da bodo poleg leposlovja gojili tudi znanstven studij. (Ali hodimo po stopinjah idealnih prednamcev?)*

III. Dij. kongr. zborovanje v Št. Vidu v juliju 1929.

1. *V kongr. naj se goji mirovna (pacifistična) ideja. V ta namen naj se moli h Kraljici miru mesečno ura molitve za zблиžanje narodov.*
2. *Naloga Slovanov je zediniti vse krščanske narode. To naj vrše kongr. s studijem ciril.-metod. ideje, z delom med ljudstvom in s tedensko molitvijo.*
3. *V kongr. naj bo vsak teden missa recitata. Dijaštvo bo poneslo liturgično življenje med ljudstvo.*

4. Noben kongreganist ne sme biti brez rožnega venca.
5. Vsakdo naj si ustvari osebno razmerje do Marije: otroka do matere. Vsak dan mora biti vsaj enkrat prisrčen razgovor z Marijo.
6. Kat. akcija je laiški apostolat, ki ga bodo mogli izvesti versko poglobljeni kongreganisti.
7. Vsak kongreganist naj vsako lelo opravi duhovne vaje.
(Kar smo sklenili, izvršimo čimprej!)

IV. Zborovanje predstavništva dij, kongr. v Celju v juliju 1930.

1. Gonilna sila kongr. je Marijino češčenje, ki vodi h Kristusu.
2. Skozi prizmo čiste mladosti glej svojo bodočnost. Bodi čist!
3. Vsak katoliški dijak bodi kongreganist.
4. Socialna orientacija kat. mladine je v osebni nesebičnosti in odgovornosti za duhovni in telesni blagor bližnjikov.
5. Karitativno delo je kršč. ljubezen v dejanju. Vsaka kongr. naj ima dobrodelni odsek.
6. Vsak kongreganist pokaži v svojem nastopu, da stremiš za najvišjimi vzori in da jih hočeš doseči za vsako ceno. Per Mariam ad Jesum!

V. Zborovanje v Št. Vidu od 25. do 27. jul. in od 27. do 29. jul. 1932 v Celju.

O čem bomo razpravljali letos? O tem, kar zadeva tvojo dušo in srce, kar potrebuješ danes, da ne bo prepozno za jutri. Iskreno si vabljen, prijatelj, pridi!

Krajačev Marko

Čez štirinajst dni odjadramo na počitnice.

Pozabili bomo na tesne ulice in mračne sobe mestnih stanovanj; na mreže, ki so spete prek oken naših kletnih sob; na vlago, ki se je vlekla s sten. In na klopi, kjer smo ob predavanju mrzlih profesorjev umirali od dolgočasje. Vse to bo ostalo za nami, kakor da nismo nikoli doživeli mestnih zidov.

Vesela družba gimnazijcev je napolnila vagon dolenjske železnice.

Vlak je zavozil med njive in travnike. Od vseh strani so klicali vrtovi in loze pozdrav mladim ljudem, ki so pred meseci šli z doma, pa se do danes niso vrnili. Pesem in dovtip sta krožila od ust do ust. Višješolci so pripovedovali, nižješolci so s spoštovanjem poslušali. Posebej Janez Petelin, ki je končal sedmo, je mnogo govoril, a vse s posmehom. V nekem zakotju mesta je iztaknil knjižnico, ki mu je dajala nove, doslej neznane hrane. V nič ni veroval. Bog in zemlja — vse je negotovo. Še za sebe ne ve človek, če živi. Tò so same predstave... Pa je znova obrnil: Človek je kamen. Če kamen spustiš s svobodnega ozračja, bo po zakonu težnosti padel; če človeka spustiš, bo padel. Torej?!

»In če osla spustiš, bo padel,« je dodal sprevodnik, ki je mimogrede ujel misel Petelinovo.

Dijaki, ki so z odprtimi očmi požirali Janeza, so se zazibali v smeh.

V kotu ob oknu je tiho in ponižno sedel Krajačev Marko.

Zmerom pohleven in zamišljen. Tretješolec komaj, pa se je že ločil od hudomušnih tovarišev. V mestu je stanoval v zavodu, kjer so mu govorili v velikem poklicu slehernega človeka v veliki družini človeštva. Kakšen poklic bo zavzel on? S čim bo bogatil duše ljudi? S čim pomagal ponižanim in razžaljenim? Njega dušni nemir, ki zaloti vsakega mladega človeka v čitanju učenih knjig, ni grizel; vse v življenju mu je bilo lepo in prav. Saj Bog še zmerom drži vesoljstvo v rokah in vse prav vodi. Tiho in mirno je bilo v njem, kakor da mu večna lučka v srcu gori.

»Fantje, se je Janez otresel smeha, »večina nas je iz Semiča. Da ne bomo čepeli doma kot miši, predlagam izlet na Mirno goro. Sestanemo se na mostu pod Semičem, potem pa gor po čermonošnjiški cesti... Toda vsi, tudi ti, Marko, ki nam itak zmerom zgago delaš. Predaval vam bom o četrtem razredu človeka in njegovih potih v bodočnosti. Ti, Marko, najbrže ne veš, kaj je to četrti razred. Ti si slikaš pod to besedo kakega bradatega šolmaštra, ki s palico v roki predava slovnico... Ti si pred vsem potreben, da izveš resnico. Vi tovariši višješolci vzemite s seboj tudi dijakinje Ančko, Pepco, Baro, da nam ne bo dolgčas. Ste razumeli?«

»Razumeli, razumeli!« so kakor na ukaz pritrdili Janezovi pajdaši, saj je bil on zmerom njihov poglavar.

»Pa ti, Marko?«

Brez besede je Marko pokimal. V bližnji vasi pod Mirno goro domuje, ne bo mu težko do vrha. Slišal bo, kako tovariši zunaj zavoda žive, kako si polagajo temelje za bodočnost. Ta drobni deček ni vedel, da zunaj njegovega zavoda pljuskajo valovi nemirnih iskanj in blodenj in da je mnogo njegovih tovarišev zgubilo pot, pa je nikoli več našlo ne bo...

Mlada nemirna pesem vriska po vagonu, ven hoče, skozi okno, v prostranstvo. Vlak pa s temi nemirnimi dušami tako beži, beži...

*

Težko je povedati, kako je po semiških rebrih v poletnih jutrih. Vsaka trta ima svojega slaveca, vsaka greba svojega murna. Dolge vrste trt se pno od podnočja do vrha rebri. Mladice se naslanjajo na bele kolce v sreči svojih rojstev-grozdičev. Zvon svetega Štefana se globoko zamaje, da se lovi njegov klic od rebri skozi žlote, pa se ustavi v gozdih pod Gradnikom. Bele ženice šušljajo med vrstami trt v dolino, da v cerkvi svetega Štefana povedo Bogu, kako rade bi še živele; da imajo zidanice in zlatega vinca, ki tako greje, greje...

Na mostu pod Semičem se je zbrala gruča mladih ljudi. Sama živa kri, sam smeh in židana volja. Eden od mladcev sune z leščevko v zrak:

»Naprej!«

Janez se je s svojimi ljudmi pognal preko griv in lazov. Ves sončen je srkal jutranjo roso in stikal za ptiči v grmju; nekateri so se ravno pripravljali

za polet iz gnezda. Samo pogledal jih je, pozdravil jih in šel. To je bilo njegovo veselje. Ti hribi živijo v slehernem kamnu. Stopiš, pa ti skoči izpod noge zajec in se spusti v dolino. In sinje nebo in škrjančev vrisk pod njim, kako je vse to veselo.

Veberica je pretekla stezo. Vsa je oguljena po hrbtu.

»Vidiš, Ančka, vse je dala drugim; slekla se je za otroke, da bodo na mehkem spali. Med ljudmi pa imamo trote z milijoni in delavce brez skorje kruha...«

»Janez, tvoja filozofija ne bo delila. Vsak bo svoje obdržal, pa če se na glavo postaviš.«

»Pest bo delila.«

»O, Markó!« so vzklikali tovariši in tovarišice.

Od kapelice, ki je bila vsa v rožah, se je odtrgal Marko v delovni obleki; ves je še dišal po senu, na katerem je spal. Na počitnicah se vselej poživlji. Duh je zmerom prožnejši, obraz veselejši. Samo eno iz zavoda vedno ostane nedotaknjeno: ljubezen do Marije. Sleherno jutro nabira svežih rož, pa jih nosi pred noge Njej, kateri je tako otroško vdan. Nima matere, pa se s to materjo vsak dan zgovarja; vsako jutro ji želi dobro jutro in zvečer lahko noč. Pri njej je zmerom tako lepo. Včasih se ob večerni zarji zbero vse ovčke okrog kapelice in on med njimi. In zvon poje Mariji večerni pozdrav. In ovčke sklonejo glave, on pa na glas moli zdravomarijo. Takrat se mu zdijo vse te senožeti posvečene. Oh, tako lepo je v počitnicah, če imaš Mamico rad!

Od kapelice se vsak po svojem žlebu vzpenja; kdor bo prvi, naj potegne za zvon.

Še tri grive so morali nekateri prekoračiti, ko je zvon zabrnal, Janez pa je visel nad lino.

Taborenje Indijancev. Vodo so prinesli iz žuborečega žleba, kotel nataknil na rogovile pa nasuli debelačnega zdroba za polento. Spodaj je veselo ogenj sukljal, okrog njega pa so se fantje prekopicavali, peli in vriskali. Deklice so kuhale. Visoko je sonce, daleč je Bog in ne bo hud, če so malo razposajeni. Saj je vendar gora ko začarana v tišino. Vsaj za teh par ur naj se vzdrami v veselje.

»Janez, govori, kar misliš!«

Stolec so spleli iz robidja in Janeza nanj posadili.

»Živel naš komandant!«

Janez se ni zasmel:

»Tovariši in tovarišice, vsi hodite v temi, kakor sem ždel jaz v temi, dokler mi niso pred letom odprle oči knjige iz predmestja. Zdaj imam evangelij življenja na dlani. Ta evangelij pa piše: v boj! V novo življenje vam bom odgrnil zaveso; kot mlada zora prihaja, tam za gorami je zdaj. Svoboda, bratstvo, enakost. Ni revežev ne mogotcev. Sami bratje in sestre. Ljubezen bo hodila po ulicah. Nič ne bo zakonov, nič odgovornosti. Laž o Bogu se bo razgalila, svetci bodo z oltarjev padli, saj so vsi delo buržujev! Nič verskih spon, nič babjevernih učencev!«

Razposajeni izletniki so začudeno uprli oči v Janeza. Nekaj novega, strašnega so slišali. Nekaj, kar bode v prsi ko jeklo.

»Matere naše, ko so nas učile očenaš, so lagale, učitelji naši, ko nas vodijo na zavoženo pot, nas varajo. Ven hočemo iz teh ograj. Prostrane svobode človeka hočemo. Nobena želja se nam ne sme odreči. Pa te-le cerkvice po holmih! Ostanek temnega veka! Vse to bo padlo v prah...«

»Lažeš, Janez, to se ne bo zgodilo. To je krivica, to je nasilje človeku, ne svoboda!« se upre Janezovi tovarišica Ančka.

»To se ne sme zgoditi,« doda Marko, ki mu je glava gorela od bolečine, »krivico delaš našim materam, ki so nam le srečo želele; in našim cerkvicam, ki so nam bile čuvarice ob turških časih! Tvojih naukov ne maram. Zbogom!«

»Ti tiha, podmukla voda, mislil sem, da ne zna do pet šteti!« se ujezi Janez.

Pa vsi so molčali kot grobovi. Janez je komandant, ne smejo se mu zameriti. In vendar so te stvari grozne. Vsi bi radi rekli, naj konča. Vsi bi šli radi z Markom. Komaj so včakali, da zopet vidijo mili obraz mater — zdaj pa tole slišijo!

»Marko, počakaj, vaše jagenjčke bi rad videl, si pravil, da imate mlade!« se je nekdo oddahnil.

»Jaz tudi, počakaj!«

»Jaz tudi!« je končno zadonel ves zbor.

Dan se je nagibal v pozen popoldan. Markov brat je pravkar gnal čredo ovac na staro mesto okrog kapelice. Družba mu je šla naproti. Tudi Janez je bil, toda brez besed. Bele ovčke so se priliznile okrog deklje, a ovni okrog fantov. In vsi so se igrali ko ena družina po vzpetem brdu.

»Še en ogenj! Kres naložimo! Da nas bodo videli po vsej Beli krajini!«

Dračja in brinja so narezali in naložili grmado. Marko je podložil žveplenko. In visok plamen je bušil v večerno nebo. Ovčke so se umaknile h kapelici in gledale to svetlo bakljo. Neko toplo čustvo se je razlilo po dušah teh mladih ljudi.

»Tako so kurili naši dedje, ko so videli Turka.«

Iz doline se je zazibal zvon, pozdravil je zdravomarijo. Nehote se je mlada družba zagledala v kapelico, kjer se je Marija smehljala sredi Markovih rož; in kjer so ovčke glave sklonile. Kot na ukaz, so se roke sprožile in snele klobuke. Marko je molil na glas zdravomarijo. Ko so odmolili, se je vsem s prsi kamen odvalil. Nič več ni bilo bolečine z vrha Mirne gore.

Janez se je držal od strani in ni dvignil klobuka. Mrk ko noč je strmel v dolino.

In vendar je tu pri Mariji tako lepo, lepo...

Lojze Golobič

Pomni! Duhovne vaje za kongreganiste bodo od 21. do 25. jul.; dijaško zborovanje od 25. do 27. jul. Oboje v Št. Vidu. Za dijakinje bo zborovanje v Celju od 27. do 29. julija 1932.

Mati ljubezni

Sofija

K Tebi, Mati

Na steni stara Dolorosa.
Nekdo ji je prinesel rož:
Bog ve, na katerem gosposkem vrtu
so zrasle med trni bodečimi.

Tiho, z bolečimi očmi
strmi
Dolorosa v sveti mrak.

Tiho, z blestečimi dlanmi
drsi
po steklu tople luči trak.

Tiho, s prosečo roko
stoji
pod sliko slep siromak
in ti plaho želi srečo.

Benjamin

Za Krista z Marijo

Klicar:

K prisegi, drugovi! Dvignite desno roko!
Zakletev naj naše vernosti čuje nebo,
kar v srečnem mladem nam bije,
kar v dušah najlepšega žije
se vse razodeni
v slavo in čast
Mariji, naši Materi!

Zbor:

K prisegi dvigamo roke,
v slavo in čast
Mariji, naši Materi!

Prvi:

Nevesta svetega Duha,
čista Bogorodica;
milosti polna vsa
v nebesih kronana.

Vsi:

Tebe, Marija, izbrali smo
za svojo vzvišeno Gospo,
da čuvala boš in ljubila.

Prvi:

Marija, naša Odvetnica,
polna vse milosti,
Kraljica zemlje in neba,
h Kristu vodi nas Ti.

Vsi:

Marija, Tebi obljubimo,
ljubezen in službo verno.
Glej nas, svoje mlade oprode;
mimo vse zmote
za Kristom s seboj
v viteški vodi nas boj!

Prvi:
Marija spreva ja lepo,
za Kristom, Kraljem, ravna nam nogo.
Kot solnee visoko pred nami gre
in vodi v zarji novega, svetega dne...

Klicar:
Drugovi, velja! Na srce roko!
Kaj hočemo in kaj smo?

Vsi:
Mladina sveta!
Klicar:
In bomo z božjo pomočjo?

Vsi:
V svetosti en rod!
Klicar:

Naj čuje ves svet,
da hočemo biti:
Vsi:
Mladina, ki moli.

Klicar:
Da hočemo biti:
Vsi:
Mladina čista!

Klicar:
Da hočemo biti:
Vsi:
Mladina, v Kristu vesela!

Klicar:
In geslo naše vsevdilj?
Vsi:
Za Krista z Marijo!

*
Prvi:
Marija, Mati, nam kaže pot,
tja, kjer bratje v temah se gubijo
kjer naše zemlje v mrakovih ležijo,
otevat Kristusu iz suženjstva zmot.

Klicar:
Drugovi! Kdo bode okleval?
Mi hočemo, mi smo:

Vsi:
Apostolska mladina!
Klicar:
Mi v Kristu gradimo:

Vsi:
Nov čas in nov red.

Klicar:
Naj čuje ves svet,
da hočemo biti:

Vsi:
Apostoli čistosti!
Klicar:

Da hočemo biti:
Vsi:
Apostoli vernosti!

Klicar:
Da hočemo biti:
Vsi:
Apostoli Gospodovi!

Klicar:
In geslo naše vsevdilj?
Vsi:

Za Krista z Marijo!
Prvi:
Težak je boj, sovrag srdit,
njegovo jezo pomagaj krotiti
Premočna Gospa in Kraljica,
Marija!

Klicar:
Še smo mladi!
Vsi:

In še močni!
Klicar:
In zvesti vsi!

Vsi:
Do zadnje krvi!
Klicar:
Mi v Bogu gradimo!

Vsi:
Za Boga smo nared!
Klicar:

Koga naj se bojimo?
Vsi:
Bog sam nam zmage dal je obet...

Mi prapor božji držimo,
mi v smrti in v življenju stojimo
za svojo nebeško Gospo!
Kjer prapori njeni sijejo,
zmagavni tam boji se bijejo
z visoko nebeško Gospo!
Tam Kristus zmaguje,
tam Kristus kraljuje
z našo nebeško Gospo!
Za Krista z Marijo!

P. P.

Deni, vidi, vici

Poletje je! V toplem soncu leže vinogradi, zleknjeni čez griče in bregove. Zrelo grozdje dehti iz njih. Na robu vinograda, tam pa stoji drevo. Košate veje in bujno listje je na njih, a pod listi — se skriva li tam sad?

Gledal sem sliko in slišal razgovor:

Črn oblak se je navalil na obzorje in se bliža ko nočna pošast. Ozračje je grenko in trdo, pričakovanje težkih minut leži v njem. In tako čudno tiho je vse. Pa je zatrepetala bohotna smokva, splašeno zanihala svoje vejevje. In v to vejevje, pod te vzdrhtele liste, sega roka, roka gospodarja, ki išče sadu. Išče ga, pa ga ne najde...

»Glej, tri leta je, odkar hodim iskat sadu na tej smokvi, pa ga ne najdem. Posekaj jo torej, čemu še zemljo izrablja?« In v tisti hip je zablisnilo in udaril je prvi grom.

»Gospod, pusti jo še to leto, da jo okopljem in ji pognojim; in če obrodi sad, dobro; če pa ne — — —« Tako je prosil vinogradnik.

Je bil že pri tebi Gospodar, kolikokrat je bil in kaj je našel?

Pridi, brat, pridi v Št. Vid, da si okopljeva zemljico. Tri dni bova kopala zemljico svojega srca, da bo prav rahla, da bo propustila dež božje milosti vase. Kaj koristi, če se imenujem kristjan, kongreganist, ako pa zdravja, veselja in ognja v duši ni? In nič zrelega, sočnega sadu? Zablisnilo je sedaj in zagrmelo prvič: k duhovnim vajam! Kdor bi lahko prišel, pa ne pride, ne zasluži imenovati se kongreganist, zato, ker v resnici in po duši ni! In kdor noče prav nič žrtvovati, da bi se udeležil duhovnih vaj, ni pravi kongreganist.

Naj se le usuje ogenj z neba, naj zagrmí, da odjekne od vseh strani: da se bo tema razklala, da bomo videli pot navzgor. Mi se hočemo uveljaviti, mi hočemo osvajati. Ne moremo in nočemo se z malim zadovoljiti, hočemo vse. Hočemo, da nam v letošnjih duhovnih vajah zasveti zarja novih dni. Novo vino mcra v nove mehove. Pridi, da osvojiš najprej samega sebe, da se preliješ v novega človeka. In da se usuje ogenj z neba v tvoje grudi. Ogenj, ki sveti, žge in peče in na delo goni.

Zagrmí naj, da slišijo vsi: hočemo kongregacije, ki bo vredna tega imena, v kateri bo plalo življenje. Drugače bom molil jaz, vinogradnik božji: Gospod, posekaj jo, ker škodo nam dela, krade nam dobro ime. Kajti so še taki, ki smatrajo kongreganiste za boječe, brezkrvne duše. Pokazati moramo, da se varajo.

Je še drugi oblak, ki se je navalil na obzorje kakor črna pošast: milijoni brezbožnikov so na pohodu, da uničijo ves božji vinograd. Bliža se strahovito, močan v disciplini in v sovraštvu. In mi naj križem roke držimo, naj spimo? Zbudi se kralj Matjaž! Bliska se in grmí —

Pridi, brat!

V. M. Vrtovec S. J.

Književnost

V oceno smo prejeli:

Knjiga Postave. 45 govorov o božjih zapovedih. Spisal dr. Mihael Opeka. 1931.

Sloviti slovenski cerkveni govornik razgrinja v treh zvezkih veliko listino našega božjega podaništva. Francoski pisatelj V. Hugo je zapisal te-le besede: V družbi, v kateri se vse maje, mora vsak resen mislec postaviti dva sveta stebra: spoštovanje do starcev in ljubezen do otrok. Odgovoril mu je branitelj sv. vere Michelet: V družbi, v kateri se vse maje, mora vsak resen mislec postaviti dva stebra, zares sveta in zares močna: Boga in nravno dolžnost (str. 21). Božje zapovedi so to, ki nas vodijo k Bogu in zato obsegajo vse naše življenje do najskritejših misli in želja. Koliko vprašanj ostane dijaku nerešenih kljub katehezi v šoli, zato se mora sam poglobljati v bogastvo svete vere, ki mu kaže vedno pravo pot. Ta smoter dosejajo te tri knjižice, ki so poleg šolskih učbenikov morda edine, ki tako poglobno življenjsko tolmačijo npravne zahtevke, ki jih imamo do Boga. Globoki in praktični so sestavki o sv. čistosti, pouk je resen in za marsikaterega odrešilen. — Naj opozorim tudi na drugih dvaset knjig, ki jih je spisal isti pisatelj, kjer obravnava vso kat. dogmatiko, apologetiko in moraliko. Vse v dovršenem jeziku in v bogastvu misli, ki imajo en namen: vzgojiti celega katoličana. A. K.

Dobri Pastir. I-III zvezki. 1930-32. Spisal dr. Ciril Potočnik.

Slovenska verska knjiga v zadnjih letih bogati. Za duhovno poglobljenje to nujno potrebujemo. Središče verskega življenja je Kristus. Imamo slov. prevod sv. pisma, Jegličevega »Mesija« in sedaj »Premišljevanja o našem Gospodu Jezusu Kristusu«. Glavnih sestavkov je 256, ki vsi tolmačijo vseobsežno bogato življenje Boga-človeka. Marsikatera slika je znana iz šole, a novo je ono neposredno navodilo za življenje. Vsak dan eno sliko, eno misel in podoba Kristusova nam bo znana, domača in nosili jo bomo seboj v vsakdanje težave, v boje in ž njim bomo zmagali. Verska obnova v naši mladini je v spoznavanju Boga Jezusa Kristusa in v življenju, ki poteka iz čistih virov Resnice. — Knjige dr. Potočnikove nudijo vse to v

obilni meri, potrebno je le, da sežeš po njih in sam meditiraš in rasteš v bogoljubnega otroka božjega. S.

Za visokim ciljem. Pri studencih zdravja in moči. Po stezah resnične popolnosti. 1928 do 1931. Napisal p. Mavricij Teraš, O. Min. Cap.

Prva slovenska ascetika. Hrepenenje po sreči je Stvarnik položil v človekovo srce. Kako to srečo doseči, je namen ascetike. Začni pri samem sebi! Vir dobrega in zlega je v človeku. Prvo je možnost, da človek doseže najvišji namen: Boga; drugo je greh, največja ovira resničnega kršč. življenja. Zatajaj samega sebe! To pa je umetnost. Zato nas pisatelj v drugi knjigi pelje k studencem duhovnega zdravja: nadnaravna sredstva milosti. Zelo važno je poglavje: duhovni voditelj. Ko smo v milosti postali otroci božji, moremo stopati šele po stezah resnične popolnosti: Amor Dei et erga proximum. To je kršč. popolnost: Ljubi Boga in svojega bližnjika. Tako življenje pa morajo spremljati razne druge kreposti, ki so plod samovzgoje, molitve in evharističnega življenja. Knjige so pisane zelo poljudno, a iz življenjskih izkušenj. Kongreganist jih bo s pridom uporabljal. Naj vse naše dij. kongr. knjižnice kupijo v zadnjem času izišle verske slov. knjige. Dijaki bodo hvaležni. L.

Naši razgledi. Izdalo »Cirilsko društvo ljubljanskih bogoslovcev«. 1932.

Slovensko katoliško prenovitveno delo v zadnjem desetletju je še vedno »zaznamovano« in »obremenjeno« iz preteklosti. Ali je to upravičeno in utemeljeno? Mlada katoliška inteligenca skuša prodreti do zadnjih virov resničnega stanja. Načelno važno za to iskanje mora biti sledeče: 1. Stvarne in popolne zgodovine katoliške miselnosti in udeleževanja v Slovencih doslej še nimamo. 2. Katoliško versko in kulturno delo je bilo ocenjevano pretežno le z materialističnega in svobodomiselnega svetovnega nazora. 3. Pisani viri (literarni itd.), posebno iz preteklosti, so skoraj vsi pristranski in nedostatni ter za katoliško stvar krivični. 4. Katoliška obramba je bila navadno prešibka, da bi ustvarila znanstveno kritiko tudi svojega ogromnega dela in dala takó pečat posameznim dobam kulturnega življenja

Slovencev, ki ga bi moral vsakdo priznati. — Knjižica bogoslovcev gre preko tega in prikazuje v prvem članku visoko zvanje katoličana v nadnaravnem redu, v drugem pa slika, kako slov. duhovščina pred 50 leti (ali pa pomeni to simbolično za današnji čas?) tega ideala ni dosegla in je vsled tega zagrešila vso slovensko literarno, kulturno in versko zaostalost (duhovna jalovost!), v kolikor se niso poedinci sprostili, »da si poiščejo idejnih svetovno in življenjsko nazornih osnov izven katoličanstva« (str. 43). To naj bi bila najgloblja osnova slov. liberalizma!? Kje so pravilne perspektive za tedanji čas? Kersnik in Stritar in drugi bi se nasmehnili naivnemu besedniku, ki jih brani v zadevi, ki jo oni odklanjajo. Kakšne so bile literarne struje tedaj v Evropi: vsemogočnost nemškega liberalizma; dunajska šola; to so bili močnejši činitelji, kot preživeti slovenski janzenizem, ki mu je sledila že Slomškova šola, še preje škof Baraga in zlasti mlada duhovniška generacija, ki se je zbirala ob Fr. Lampetu in nam je dala veliki tekst splošno kulturnega življenja v Slovencih, ne samo literarnega. V knjižici so vse vrednote katoliških predstavnikov zamolčane kot je to že postalo značilno za katoliške ocenjevalce. (Fr. Erjavec n. pr. v knjigi »Slovenci« niti z besedico ne omenja škofa Slomška in njegovega dela. Tako površni smo!) In še knjižni ovoj: stolp s križem, ki se nagiblje ter reklamni ovoj: Ali ima katoliška Cerkev v današnjem času še aktualno stališče? Knjižica daje nepovoljni odgovor za preteklost, »Naši razgledi« so pa »na vprašanja sodobnega časa in človeka«. Odgovor? Prav bi bilo, da bi mi prišli že enkrat v teh vprašanjih do prave jasnosti. Tu se pa pričanja že zrelo in odgovorno delo. A. K.

Porod, svatba, smrt. Zbornik za narodni život i običaje južnih Slavena Jug. akademije znanosti in umetnosti. 1932. Knjiga 28, zv. 2. Napisal Lojze Golobič. — Naš mladi etnolog je zbral domače rečenice in običaje v okolici Semiča v Beli krajini ob naslovnih prilikah. Koliko narodnega folklorističnega bogastva je v našem ljudstvu, ki ga zapravljamo, ker ga premalo čuvamo in zbiramo. — Razprava je hkrati pobuda dijaku, da v počitnicah zbira v domačem kraju narodne običaje in pregovore in jih zapisuje. To delo je danes za nas važno in potrebno. K.

Božo Pengov: Sv. Alojzij Marijanišče

Vse dopisnike, slikarje, literate in uganjarje prosimo malo potrpljenja, ker bomo počasi vse priobčili, kar je dobrega. Za letos je tesno s prostorom, drugo leto pa bomo vsi zadovoljnejši, ko bo »Naša Zvezda« izhajala vsak mesec.

V delavnico sem tvojo zrl...

Kongr. »Mati dobrega sveta« pri šolskih sestrah v Mariboru. Z molitvijo in delom se pripravljamo na učiteljski poklic. Kot verne katoličanke se dobro zavedamo, da bo moralo biti naše delovanje med narodom usmerjeno preko vseh drugih smotrov končno v dosegu najvišjega cilja: širiti v srcih božje kraljestvo.

Da se temeljito pripravimo na bodoče apostolsko delovanje, smo stopile v šolo Marijino. Ona je naša Vzgojiteljica, ob Njej rastemo in utrjujemo versko in нравno življenje: na shodih, v duh, vajah in dveh odsekih.

Misijonski odsek deluje pri nas že osmo leto. Mesečno se sestanemo in razgovarjamo o širšem misijonskem delovanju. Z molitvami in žrtvami pomagamo nesrečnemu poganskemu ljudstvu, kakor tudi vsemu trpečemu človeštvu. Tu pa tam pošljemo tudi kak majhen dar (cerkvene paramente) v Indijo ali v Južno Afriko.

Katoliškega gibanja ni brez globokega verskega življenja. Zato smo ustanovile l. 1926. »evharistični odsek«. V njem se združujemo z namenom, da posebno goreče častimo presveto Evharistijo (vsakodnevno sv. obhajilo) in da molimo za duhovnike, saj v današnjih dneh nujno rabimo vodnikov, ki bodo svete osebnosti!

Ob priliki 10 letnice kronanja sv. očeta, sta se združila oba naša odseka v skupni molitvi zanj. Vse članice smo že mesec dni prej darovale molitve in premagovanja v ta namen. Dne 6. febr., ob 10 letnici izvolitve, smo se zbrale v domači kapeli, kjer smo imele sv. blagoslov, nato smo zapele papeževo himno ter opravile molitveno uro s skupnimi molitvami za sv. očeta. Dne 11. febr. je imel č. g. kan. Mirt predavanje s skioptičnimi slikami: »O življenju in delovanju sv. očeta.«

Kongregacija je pod varstvom najvišje Gospe in naša želja je, da bi me vse ljubile nebeško Mater, ki ljubi svoje otroke in jim ne odkloni svoje pomoči — nikdar.

Taj.

Stolna kongr. Kraljice presv. rožn. venca. Vprašale smo se: kaj bi z besedami? Čeprav so lepe — kaj bi z njimi?

In smo si odgovorile: nimamo kaj z njimi početi.

Nato smo šle in smo zbrale darov za 79 otrok. Dela, no, dela ni bilo malo. Kaj bi vam pravila?!

Za tegale čevljičke, za tegale plašček, za tega oboje, potreben je. Ta mora dobiti perilo, in tale čevljičke pa zvezke — in še njegova mama naj ima ta plašč. Kaj bi? Dobiti mora. Potrebuje.

Moj mali prijatelj, ki je prav težko nesel domov svoj velik zavoj, je prihodnji dan prišel k meni v novem plaščku, novi kapci, novi jopeci, novih nogavičkah, novih hlačkah — in je meditiral: »Ti, gospodična, ampak Miklavž, ta pa zna! Uganil je, kaj rabim. Le kako? Kaj? Gotovo ga Bog pohvali.«

Ganilo me je. O, da bi Bog tega Miklavža pohvalil! Naših osemdeset src! In naše roke, ki so delale. Da bi mogle še naprej delati, toliko jih je, ki so našega dela potrebni.

Prevezle smo sekcijo stolne Elizabetne konference. Skrbimo za revne šolo-obvezne otroke.

Saj je vse za božjega Otroka. Taj.

Kongregacija Kraljice presv. rožnega venca (stolna kongregacija gospodičen) v Ljubljani. Vsak sobotni večer se zbere naša družina ob Materi. Shodi se nam avtomatično menjajo s sestanki liturgičnega, misijonskega in evharističnega odseka. Sestanki pevskega odseka pa se nadaljujejo iz sobote v soboto. Ad infinitum! Kam bi naša mladost, če ne v pesem?

In v delo! Na pustni torek (!) 1931 smo ustanovile odsek Stolne Elizabetne konference; z njim smo prevzele skrb za šolsko mladino. Na občnem zboru, ki je zaključil prvo poslovno leto, smo presenečene ugotovile, da nam je nebeški Oče kapital visoko obrestoval: denarni promet nekaj nad 10.000 Din. S tem Bankirjem se da delati! Nebeška valuta je solidna. Ni čuda torej, da smo stopile v novo poslovno leto s korajznimi srci.

Tudi sv. Miklavža smo pritegnile v našo nebeško zlahoto. Odzval se je in prišel za svoj god obdarovat 79 otrok. Za kulisami sem mu urejevala darila in videla srečo na 79 svetlih, svetlih obrazkih: ni nam žal dela.

Naše karitativne seje (ob sredah) so pravi kramarski sejmi; stara in nova obleka, obutev, živila — to so naši »artikli«. Zaključek sej so slučajnosti, ki so vedno iste in enake: novi reveži.

»Za mojega čevlje, od št. 40 naprej, ene bodo že prav.« »Slanino kupi na Viču, je cenejša.« »Moja družina prezeba; drva prosim.« »Fant se potepa; treba poizvedeti za starši in mu preskrbeti obleko.« — Včasih pa kakor bomba trešči med nas slučajnost: gospa N. je poslala 200 Din. Kar globoko gremo po sapo: 200 Din. Za te krompir, za one moka in mast, in še nekaj ostane tem za stanarino. 200 Din je prav za prav bogastvo za nas.

Da bi nebeški Oče naše borzne papirje dvignil! In k našemu denarnemu prometu primaknil ničlo! Kako bi bile srečne! In z nami naši reveži.

Skozi vse delo, ves smeh, vse skrbi in žalosti pa nam sijajo čudovito mile, prelepe Marijine oči. Sijajo nam kakor čudež v naša srca, da nosimo veselje revežem in jim pomagamo preko mizerije današnjih dni.

I. Š., tč. tajnica.

Dijaška Marijina kongr. v Celju. Naša kongregacija zelo dobro napreduje. Steje okoli 170 članov. Dne 2. februarja je bil slovesen sprejem. Sprejetih je bilo 58 kandidatov. — Cerkvene shode imamo vsakih 14 dni v kapelici Zalostne Matere božje v farni cerkvi. Pri sestanku vedno odmevajo Marijine pesmi. Imamo tudi izvincerkvene sestanke. Teh se udeleži precej lepo število članov. Na sporedu so: deklamacije, recitacije, govori in tudi kaka glasbena točka. Po sestanku je lutkovno gledališče. Imamo tudi dva odseka: Cirilmetodijski in glasbeni (orkester, pevski zbor in tamburaški zbor). Za dobro čtivo skrbita dve knjižnici. Naročeni smo na: »Čas«, »Dom in svet«, »Našo Zvezdo«, »Mentor«, »Ogenj«, »Plamen« in dr., katere zelo radi prebiramo. Letos je dosegla kongregacija do sedaj največje število članov. Upajmo, da bodo ostali vsi trdni in hrabri v boju za katoliške ideale. Sav Elli.

Mladeniška kongregacija Matere dobrega sveta v Šiški si je za svojo 15 letnico oskrbela nov prapor. Blagoslovitev se je vršila dne 23. avgusta 1931. — Prapor je zamisel g. prof. Plečnika. Podrobne načrte pa je izdelal g. ing. arch. Valetinič.

Dva in pol metra dolga, razmeroma tanka in prožna palica, okovana s pozlačenimi obroči, prehaja na vrhu v kovinast in pozlačen podstavek, v katerega je vdelenih 28 pravih almandinov. Na ta podstavek je pritrjen sedež, na katerem sedi Marija, držeč v naročju svojega božjega Sina, ki se ljubeznivo naslanja nanjo. Sedež in kip sta iz lesa in pozlačena

— delo kiparja g. Iv. Pengova. Kip sam je posut s 83 kamenčki. Izpod sedeža se vijajo trakovi, vsi v narodnih barvah; stranska dva bolj kratka, sprednji in zadnji pa daljša.

Prapor je sicer neznatn v svojem obsegu (kip s sedežem vred je visok le 30 cm), toda splošno ugaja. Pritrjen na dolgi prožni palici s plapolajočimi trakovi je zlasti pri procesiji vzbujal veliko zanimanje. Je pa precej drag — okrog 8000 Din. Prapor je ponos naše kongregacije. P. M.

Mi vstajamo, mi rastemo. Slovesen spremem novih članov je za vsako kongregacijo zgodovinski dogodek. Tudi nam bo ostal 14. februar 1932 v nepozabnem spominu. Ta dan je dal naši kongregaciji toliko novih moči, da gledamo z veseljem upanjem v bodočnost. Zjutraj ob 7 je bila kongregacijska sv. maša, katere se je udeležila kljub hudemu mrazu velika večina kongreganistov. Med sv. mašo je pristopilo 124 članov in kandidatov k sv. obhajilu. Nad vse vesel pa je bil pogled na mlado četo Marijinih borecev, ki so popoldne ob 5 s praporom prikorakali v cerkev, da se za vedno posvete Mariji. V vznesenih besedah jim je govoril g. prof. Ante Kordin, škofijski referent DMK, o novem rodu krepostnih in idealnih fantov, ki jih vodi Marija. Nato je sprejel 65 kandidatov v kongregacijo in mlada četa je prisegla zvestobo Kristusu in Mariji. Po slovesnosti v cerkvi so priredili kongreganisti pod vodstvom svojega priljubljenega voditelja v dvorani pristržno akademijo, katere so se v obilnem številu udeležili starši kongreganistov in drugi odlični gostje. Kongreganist S. N. je v jedrnatem govoru pokazal na naše vzore, zborna deklamacija »Pesem Marijinih mladcov« je bila izraz našega navdušenja, misterij s petjem v dveh dejanjih »V varstvu Brezmadežne« je pokazal v preprosti igri, da je Marija mogočna zavetnica pred vsakim zlom. Vsi smo se zopet živo zavedli, da smo v službi velike ideje, ki s svojim zlatim bleskom ožarja vso našo mladost. — M. R. tajnik.

Srednja stolna kongregacija »Kraljice angelov« v Ljubljani za dijakinje je bila ustanovljena dne 8. maja 1915. Od tedaj se vsako leto zateče k Njej gruča dijakinj, ki jo prosijo pomoči. Sestajamo se vsak teden; enkrat k shodu, drugič k sestanku. Sedaj šteje kongregacija 51 članic in 77 aspirantinj. Kongreganistinke prirejamo vsako leto akademije in gledališke predstave. Letos smo igrale »Sv. Elizabeto«. Obiskal nas je prevz. naš nadpastir in naši starši, ki so nas pohvalili, da smo se dobro »postavile«. Tudi smo si uredile knjižnico. Knjig ni še tako zelo veliko, a vendar za prvo leto jih je dovolj. Le pridno naprej! Vsako tretjo nedeljo v mesecu se sestajamo v alojzijeviski kapeli, kjer imamo skupno sv. mašo in sv. obhajilo. To so naše zlate urice, ki nas najbolj bogaté.

V. B., taj.

Dijaška kongregacija v zavodu sv. Stanislava (St. Vid). Notranjega, bistvenega dela kongregacije ni mogoče opisati, ker se ne javlja neposredno, ampak šele v življenju. Zato se mora naše poročilo omejiti le na vnanje delovanje naše skupine ob Mariji, katere člani so skoraj vsi dijaki višjih razredov.

V preteklem letu so delovali trije odseki s prav lepo in primerno živahnostjo. Misijonski odsek nas je vodil h poganom, nam kazal njih bedo, zlasti, kako so potrebni domači duhovniki. Za misijone je vsak dan darovalo po več dijakov sv. obhajilo. Na svečnico je priredil ta odsek akademijo v proslavo misijonskega škofa Baraga za stoletnico odhoda v Ameriko. Apologetski odsek je pregledoval pota raznih konvertitov v kat. Cerkev. Zlasti veliko zanimanja pa je bilo za liturgični odsek, ki je odkrival dijakom bogate zaklade iz cerkvene liturgije in jih navajal v življenje s cerkvijo.

Imeli smo tudi dve večji akademiji: prvo na naš spoznanje 8. dec., ko je bil tudi sprejem novih članov, katere je sprejel sam presvetli škof, in drugo 15. maja v proslavo efeškega zbora; obe z lepim sporedom.

Vsak mesec je bilo za vse skupno sv. obhajilo. Tudi je bilo 19 shodov, pri katerih nam je govoril g. voditelj, kako naj se vedno bolj bližamo Marijnemu vzoru.

Dijaki so se tudi drugače pridno udeleževali verskega življenja in gojili češčenje Brezmadežne ter presvete Evharistije.

To je le kratek popis zunanjskega dela kongregacije, notranji vpliv in uspehe pa čuti vsak član sam v sebi. Da bi bila žetev bogata!

Iv. Š.

Dijaške kongregacije drugod. Statistika za leto 1931. navaja številke, ki pričajo o močnem porastu kongregacijske misli med Nemci. V Avstriji je kongregacij 102 s 7058 člani, v Srednji in Zapadni Nemčiji 37 z 2235 člani, v Italiji 4 z 284 člani, v Švici 15 s 1855 člani. Skupno torej 235 kongregacij s 16.183 člani. Lepo razvita so tudi njihova glasila. Na Dunaju izhaja že 22. leto »Unsere Fahne« (Naš prapor), v Eichstättu izhaja deveto leto »Das grosse Zeichen« (Veliko Znamenje), in v Kölnu izhaja list »Sodalenstimmen« (Kongregacijski glasnik). Za dijakinje izhaja na Dunaju »Marienpreis« (Slava Mariji).

Alfredova skrivnosti

(Dalje)

Tam na robu mesta, kjer se pno v nočno nebo mogočni zidovi Petrove cerkve in Vatikana brli v pozni uri samotna in tiha lučka.

Tu sedi pred svojo pisalno mizo sveti oče v misli zatopljen, nem, v belem talarju... Misli na tisoče in tisoče svojih otrok, ki so mu danes kakor že tolikokrat v tem letu v kipečem veselju poklonili svojo ljubezen in spoštovanje.

Bodo li držali, kar so mu v blestečih očeh obljubili? Bodo ostali zvesti Rešitelju?

Počasi in s trudom se dvigne papež in stopi h klečalniku. Se eno srčno prošnjo pošlje k nebu ob koncu težkega dnevnega napora za vse, vse, katerim je danes kot oče mogel dati svoj blagoslov. »Slehnemu od teh daj, o Gospod, svojo ljubezen in milost!«

Tako moli z obličjem, skritim v dlani, dolgo, dolgo...

Z mestnih stolpov bije polnoč.

*

Desetega novembra, na dan, ko je bil Alfred Kinzel štirinajst let star, je dobil od staršev lastno sobico v dar. To je bilo veselje! Ničesar ni pričakoval. Ko je zjutraj sedel pri zajtrku, reče oče nenadno: »Alfred, danes imam presenečenje za te.« S tem je bilo z jedjo pri kraju.

»Kaj pa imaš, očka? Prosim te, pokaži mi takoj!«

Smehljuje ga vodi oče skozi sobe k vratom oblačilnice, ki so bila z venci okitena. Vrata se odpro in Alfred zagleda ljubko, skromno izbico. »Tako,« reče oče, »ti si danes štirinajst let star, imej zato tudi lastno sobico!«

Alfred ostrmi ves zardel od presenečenja in veselja; samo gleda in beseda mu ne gre iz ust. Slednjič globoko vzdahne in počasi se mu prikrade beseda: »Moja sobica!« — Za tem se okrene in burno poljublja očetu roko. Resnično, lepa ura je to bila!

Že več ko mesec dni biva v tej sobici. Tu je poslej njegovo kraljestvo, ki ga sam in nemoteno vlada. Vse je po njegovem okusu urejeno: ob oknu stoji mala pisalna miza s predali in policami; tu ima spravljene zvezke in pole, zbirko znamk, risalne liste in mnoge ostale važne stvari. Zraven mize ima stelažo knjig; tu leže križem neurejene vse šolske knjige od zemljepisnega atlasa do pesmarice, trije zvezki Vinetou-a in mnogo drugih manjših knjig. Postelja in umivalnik zmerom lepo ureja skrbna materina roka. Raz sten pozdravljajo slike staršev in male pokrajinske; nad posteljo visi podoba prvega obhajila in slika Marijinih otrok; vmes je križ. Na pisalni mizi stoji Mati božja z Detetom.

V tej sobici sedi danes 31. decembra, poslednjega dne v letu, Alfred. Pred njim leži velika, lepo vezana knjiga. Toda Alfred ne čita — knjiga je nepopisana. Dnevnik je to, ki ga je za božič dobil v dar. Sedaj pa že ves leden premišlja, kaj naj v knjigo zapiše. Nekaj prav važnega naj bi bilo! A kako naj začne? Kolikorkrat seže za peresom, grebe znova in znova vase, a pisati ne more.

Stemnilo se je že. Zunaj je začelo snežiti, Alfred pogleda na uro: pol petih. Ob petih je sestanek Marijinih otrok, ob osmih pa božičnica družbenikov; tu bo sprejemal goste in jih vodil na njihove prostore. Zapre dnevnik. »Jutri, 1. januarja, bom začel z zapiski.«

Potrkal je; mati vstopi.

»Alfred, tvoj prijatelj Leo je telefoniral, da pridi ponj, ko boš šel h kongregaciji.«

»Takoj grem, Leo me gotovo že čaka.« In se odpravi.

»Bodi priden,« reče mati, »in dobro opravi; ob osmih pridem tja k vaši božičnici, potem se skupno vrneva domov.«

Četrť ure pozneje stopa Alfred s svojim prijateljem Leonom Köhlerjem v snežnem metežu skozi svetlo razsvetljene velemestne ulice v kapelo Marijinih otrok. Leo je bil

bogatega tovarnarja sin, ni bil slab deček, a ker so ga starši razvadili, nekoliko lahko-miselni in domišljivi. »Moj bratranec Karel me je hotel nocoj vzeti s seboj v kino,« reče nenadno Alfredu, »škoda, da je baš danes ta božičnica! Kaj prav imenitnega bi videl! Tudi ti bi šel lahko z nama. Tako rad bi šel!«

Alfred ga presenečen pogleda. »Moj oče mi nikoli ne dovoli v kino!«

»Ah, kaj,« se smeje Leo, »saj nismo več otroci!«

Ob praznično okrašenem oltarju stoji prezes, pred njim osemdeset družbenikov. Govori jim o novi okrožnici svetega očeta: da je Rešenik Kralj vsega sveta; da je posebna dolžnost vseh družbenikov, da so zvesti vitezi božjega Kralja; da se čisti ohranijo in da širijo kraljestvo božje na zemlji. Navdušujoče besede mu teko iz ust... Za konec opomni mladino še na rimsko romanje v preteklem septembru, na prisego, ki so jo svetemu očetu dali in na blagoslov njegov.

Alfred je v začetku samo na pol poslušal; ko pa je začel prezes govoriti o viteštvu družbenikov, je bolj živo prisluhnil. To mu je bilo všeč. Vedno bolj mu je žarelo oko. Ko pa je pater omenil še obisk pri svetem očetu, je kakor blisk prešinila misel Alfredovo glavo. V tem trenutku je našel ono, za čemer je tako dolgo hrepenel: nekaj velikega in važnega bi storil za Gospoda, vitez bi bil in voditelj med tovariši.

Ko je gospa Kinzel tik pred osmo uro stopila v svečano dvorano, jo je Alfred sprejel s svojim nagajivo veselim obrazom, skoraj razposajen od sreče. In vendar je takoj opazila, da leži prečudno tiha in sveta poteza v njegovem licu. Alfred spremi mater na njen prostor in že hiti sprejemati nove goste.

*

S stolpov udari pol enajstih. Alfred sedi ob svitu svetilke pri svoji pisalni mizi sklonjen nad dnevnikom in piše z žarečimi lici... Vrata se tiho odpro. Alfred se zdrzne. Bila je mati.

»Otrok, pojdi spat, kaj pišeš tako pozno v noč?«

»Samo nekaj naj še vpišem v dnevnik, mati, takoj končam.«

»Ah, tvoje skrivnosti,« se smehlja mati; nato ga pokriža na čelo. »Lahko noč, Alfred. Želim ti blagoslovljeno novo leto, ne pozabi večerne molitve!«

Alfred je vnovič sam. Še dolgo piše. Ko udarijo zvonovi enajst, odloži peresnik in zapre dnevnik. —

Tu mu pride nova misel. Še enkrat odpre knjigo in zapiše nad to, kar je danes razodel dnevniku, s hitro potezo: Moja skrivnost. (Sledi)

† Eršte St., Rus Ciril, Škofic St.

Neizprosna smrt je vsekala naši kongregaciji globoko rano. Dne 11. t. m. so našli svoj prezgodnji grob v mrzlih valovih Krke trije drugošolci-kongreganisti: Eršte Stanko, Rus Ciril in Škofic Stanko. — Mi klonimo glave pred nedoumljivo božjo Previdnostjo, ker bomo »šele poslednje dni umeli Njegove sklepe«, kakor pravi prerok Jeremija. V naši neizmerni boilesti nas tolažijo besede sv. Hijeronima: »Umirajočim blažena Devica Marija ne pride le na pomoč, ampak ona jim pride naproti, posebno v trenutku smrti.« Molimo bratje in sestre!

P. O. K.

Marijansko zborovanje kongreganistov v Št. Vidu l. 1929

Novoromantika šaha

Z zadovoljstvom lahko ugotovimo, da je v zadnjem desetletju sprejela šahovska igra popolnoma nov način igranja, namreč, da je opustila svoje zastarelo obliko in se podala pod okrilje novoromantike.

Kaj je novoromantika? Že beseda sama pove, da ne smemo iskati v tej struji nikakih novotarij. Bistvo novoromantike je, da se naslanja na zgodovino šaha, bodisi da prejšnjo šahovsko romantiko nanovo oživi, bodisi da različnim, že prej igranim (večinoma zavrženim) variantam da novoromantično obliko. Kar je v prejšnjem filistrskem šahu veljalo kot izjema ali celo paradoks, to je sedaj novoromantičen šah dokazal kot globoko zamisel in resnico. Prejšnje »suhoparne« variante oživi ta struja z globokim pozicijskim stremljenjem in z nenadnimi kombinatoričnimi finesami. Če n. pr. Reti po 1. Sf3, d5 nenadoma privede otvoritev z 2. e4 do napete, pozicijske igre, potem je vendar jasno, da obstoja tukaj nekaj popolnoma novega — za šah revolucionarnega. V glavnem se odlikuje novoromantika šaha v tem, da že takoj po drugi ali tretji po-

tezi ustvari zajemljivo pozicijsko igro, dočim se v stari struji razvija igra komaj po petnajsti ali dvajseti potezi.

Najbolj pa potrjujejo važnost te nove šahovske zamisli igralsko tehnični in psihološki poskusi raznih več ali manj poklicanih osebnosti. Tako je italijanski mojster Salvioli označil v »L' Italia Scacchistica« šahovske moderniste kot »uzurpatorje« tujih (starejših) genijev. To dokazuje z navedbo nekaterih partij iz turnirja v Londonu v l. 1851., katere se pričenjajo z 1. e4. Toda ravno ta njegova nasprotna izvajanja označujejo novoromantično strujo, saj vendar sloni ta struja na stari, zavrženi tehniki. Vsi modernisti vendar radevolje priznavajo, da ima ta otvoritev svoj izvor v l. 1840.—1850. in da so njeni početniki takratni mojstri Staunton, Owen, Wyvill itd., toda saj ne gre pri sedanji šahovski tehniki za šahovske poteze, temveč za šahovske zamisli.

Vsa ta izvajanja nasprotnikov proti novoromantiki šaha pa samo potrjujejo važnost te šahovske novotarije. Dosedaj se je sicer novoromantika uveljavila edino na mojstrskih tur-

nirjih, kjer že igra sedaj prvo vlogo, toda v najkrajšem času bo tudi posegla v kavarniško in dijaško prakso. Zato se je tudi urednik te rubrike odločil, da bo zlasti urejeval ta kotiček na novoromantični podlagi, ker je edino po tem možno dijaku spoznati vse skrivnosti in tajne šahovske igre in obenem doseči napredek v šahovski igri.*

* Popravi v 3. številci: I. 7.) ... h7×g6. II. 2.) ... d7—d5; 4.) Sg1—f3 Lc8—g4.

Damski gambit

Dr. A. Aljehin Bogdan Pušenjak
Analiziral: G. Maroczy (Magyar Sakk-hirlap).

1. d2—d4	d7—d5
2. c2—c4	e7—e6
3. Sb1—c3	...

Novoromantična poteza, v prejšnji praksi se igra 3. Sf3.

3. ...	d5×c4

Sultan Kan daje prednost 3. ... g7—g6. Preciznejša od obeh potez pa je 3. ... e6.

4. a2—a4	Lc8—f5
5. e2—e4!?	...

Popolnoma nova poteza. Običajno se igra v tej poziciji e2—e3. Beli pač igra prekomoderno.

5. ...	Lf5—g6
6. Lf1×c4	Sg8—f6
7. e4—e5	...

Slabost te poteze je, da odpre črnemu tekačo linijo g6—b1.

7. ...	Sf6—d5!

Najboljša poteza. Beli ne sme jemati, ker po 8. S×d, c×d ima črni kmet na d5 močno pozicijo in obvlada važna središčna polja e4 in c4.

8. Sg1—e2	e7—e6
9. 0—0	Lf8—b4
10. Lc1—d2	0—0

Črni igra jako riskantno, a zelo premišljeno. Dobra bi bila tudi S×e, toda potem bi prišel črni v popolno remis pozicijo.

11. Sc3×d5	Lb4×d2!
12. Sd5—f6+!?	...

Sedaj prične tudi beli riskantno igro. Eno-stavneje bi bilo D×d. Dr. Aljehin žrtvuje kmeta, ker igra pozicijsko igro.

12. ...	g7×f6
13. Dd1×d2	f6×e5
14. Tf1—d1	e5×d4
15. Dd2—h6!	...

Sijajna poteza! Slabo bi bilo S×d, ker črni izsili menjavo dame, nakar ima beli izgubljeno končnico z minus kmetom.

15. ...	e6—e5

Črni še vedno igra novoromantično. Eno-stavneje c5.

16. f2—f4!	Sb8—d7!!

Krasna pozicijska poteza! Črni protižrtvuje oba kmeta, zato pa pridobiva na poziciji. Načrt črnega je razmah igre s konjem. Sb8—d7 f6—g4 in odstranitev dame sb6.

17. h2—h4!!	Sd7—f6!

Sedaj se odkrivajo kombinacije belega, katere pa je črni dobro zaslutil.

18. f4×e5	Sf6—g4!!

Voilà!! Črni doseže svoj namen, prežene damo in zasede s konjem to velevažno mesto.

19. Dh6—f4	Dd8×h4!
20. Td1×d4!	...

Najboljša poteza. Slabše bi bilo S×d4.

20. ...	h7—h5!!

S to potezo je odločena partija, kajti pozicija f7—Lg6—h5—Sg4 sufficit. Igra belega je le še obup.

21. Ta1—f1	Ta8—e8!
22. e5—e6	...

Svetovni prvak se je prijel zadnje rešilne bilke, ki bi ga utegnila obvarovati pretečega poraza.

22. ...	Te8—e7
23. Td4—d7	Te7×d7
24. e6×d7	Dh4—e7
25. Tf1—d1	Tf8—d8
26. Lc4—d3??	...

S to potezo je beli zapečatil svojo usodo!

26. ...	Td8×d7
27. Df4—b8+	Td7—d8
28. Db8×a7	Td8×d3!!

Ako igra beli T×d3, sledi D×e2 in sledi neizogiben mat.

29. Td1—e1??	De7×e2!!

Beli je že izgubil dve figuri, dame pa ne sme jemati, ker sledi mat s stolpom. Beli preda!

Naprej, kvišku, k Bogu!

Naprej preko nevarnosti in slabosti za lepoto duše!

Kvišku na krilih nadnaravne milosti iz moči sv. zakramentov in molitve!

K Bogu našemu Očetu in Stvaritelju, h Kristusu, našemu Bratu in Odrešeniku, k sv. Duhu, našemu Posvečevalcu!

In vodstvo? Ena je vodnica — Marija brezmadežna, naša Zvezda in — Mati mladine.

Zato bo pot dijakov v počitnicah v zavod sv. Stanislava v Št. Vid, dijakinj v Slomškovem domu v Celju, kjer bomo sejali seme za današnji čas in za današnjo mladino.

Ali so Vaše njive zorane?

I. Duhovne vaje za kongreganiste bodo letos prvokrat, tik pred zborovanjem, od 21. julija zvečer do 25. julija zjutraj. Vodil jih bo g. p. V. M. Vrtovec S. J. Vabljeni ste višješolci. Prijavite se takoj pri svojih voditeljih. Hrana in stan brezplačno. Kdor more, naj kaj prispeva. Kraj Št. Vid.

II. Kongregacijsko zborovanje za dijake bo od 25. julija zvečer do 27. julija opoldne. Vabljeni ste vsi kongreganisti! — Prijavite se takoj svojemu voditelju.

Spored marijanskih dni: Medsebojno spoznavanje, kongregacija je nosilec religioznega življenja med dijaštvom. Osrednja misel bo: Bliže h Kristusu, o duhovnem vodstvu, o mladem gibanju v kongregaciji, liturgično življenje in evharistično, o umetniškem gledanju in o smernicah literarnega udejstvovanja itd. Govorniki bodo voditelji in dijaki. Duhovne besede bo oznanjal o. cistercijan.

Na večer bo prijeten oddih in zabava: godba, petje, igre. Morda pod zvezdnatim nebom v antični obliki. Kongregacije javite, kaj bi igrali. — V svoj krog smo povabili oba prevzvišena nadpastirja, vabimo vse gg. voditelje in vso kongregacijsko mladino od drugošolca do akademika. V zavod pridite na večer, bližnji peš, v skupinah. Oskrba — brezplačna.

III. Kongregacijsko zborovanje za dijakinje bo v Slomškovem domu v Celju od 27. julija popoldne do 29. julija opoldne. Spored bo enak kot v Št. Vidu. Prvikrat je Vaše zborovanje, naj bo bogato in lepo. Potrebno je.

Dvignimo visoko Marijin prapor, da ga vidi vsa naša dobra mladina. Ne glejmo ne na levo ne na desno: kongreganist je polnovreden osvajaevalec Lepote, Dobrote in Resnice.

Pridi marijanska mladina iz dijaških središč: Ljubljane, Maribora, Kranja, Celja, Novega mesta, Ptuja, Št. Vida, Škofje Loke, Murske Sobote, Kočevja, Veržeja!

Mi vas z ljubeznijo vabimo in z radostjo pričakujemo.

Vodstvo dijaških Marij. kongr. v Sloveniji.

Urednikov imprimatur 7. maja 1932.

H. NIČMAN

LJUBLJANA

Kopitarjeva ul. 2

Trgovina devocionalij in nabožnih knjig nudi p. n. inteligenci krasne govore dr. Opeke, ki so izšli v 21 tih knjigah. V zalogi vedno velika izbira vseh pisarniških in šolskih potrebščin.

NOVA ZALOŽBA V LJUBLJANI, Kongresni trg

Knjigarna — Pisarniške potrebščine

se priporoča pri nakupu knjig, vseh vrst šolskih in pisarniških potrebščin. Ima v zalogi primerna darila za vsako priliko

Založba Cankarjevih in Finžgarjevih zbranih spisov in prvovrstnih drugih izvernih slovenskih knjig in prevodov iz svetovne književnosti

ŠOLSKE KNJIGE iz bogate lastne in iz tujih založb. **ZBIRKA ŽEPNIH SLOVARJEV IN UČBENIKOV** za angleščino, češčino, francoščino, italijanščino, nemščino, ruščino in srbohrvaščino. **POMOŽNE KNJIGE, SLIKE IN KARTE ZA ŠOLSKI POUK, UČILA.** Veliki Zoološki atlant, zemljevidi itd. ★

JUGOSLOVANSKA KNJIGARNA v LJUBLJANI

Bogata zaloga vsakovrstnih knjig v tujih jezikih, zlasti nemških, francoskih in srbohrvaških.

KNJIŽNE ZBIRKE JUGOSLOVANSKE KNJIGARNE (na mesečno plačevanje. Naročniki uživajo 25% popusta na vse druge knjige iz založbe Jugoslovanske knjigarne.)

LEPOSLOVNA KNJIŽNICA, platno Din 15.— mes. — LJUDSKA KNJIŽNICA, platno Din 12.— mes. — ZBIRKA DOMAČIH PISATELJEV, platno Din 10.— mes. ZBIRKA MLADINSKIH SPISOV, platno Din 8.— mes. — KOŠMOS, zbirka poljudno znanstvenih in gospodarskih spisov, spominov, potopisov itd., platno Din 15.— mes.

Zahtevajte cenik knjig, podrobne prospekte o knjižnih zbirkah in „Vestnik“

